

Emil skal ha' de muligheder, jeg aldrig fik

[Nærhed] Misbrug, vold og et utal af selvmordsforsøg er blot nogle af de barske ingredienser i Lotte Jensens liv. Men der er også lyspunkter. Som sønnen Emil, kæresten Ole, kaninen Nuser og ikke mindst en helt ny tilværelse, der har åbnet sig, efter hun kom på Nørholm Kollegiet.

[af]

LOTTE EDBERG LOVELESS, JOURNALIST,
STICKELBERGS BUREAU | ndu@rm.dk

Det lyserøde Barbiehus har været fast følgesvend, siden Lotte Jensen var barn. Det var her, hun søgte hen efter en dag med mobning og konflikter i skolen.

Faren var styrmand og bankede hendes mor, når han var i land. Han døde, da Lotte var syv år. Og fra moren og storesøsteren var der ikke megen opbakning i hverdagen.

- Jeg følte mig helt alene og oplevede, at det var dem mod mig. Jeg fik tøj og mad og manglede ikke noget materielt, men min mor gav mig ikke tryghed og kærlighed, siger hun.

Storesøsteren kom ganske vist med råd, når Lotte græd efter endnu en rå dag, hvor hun var blevet mobbet og drillet med sine taleproblemer.

- Gå ud og bank dem, sagde hun til mig. Og det gjorde jeg så. Jeg tævede dem, indtil der kom nogle voksne. Bagefter klagede deres forældre til min mor, og så fik jeg skideballe, og der blev råbt og skreget.

Og Lotte var aldrig i tvivl om sin plads i familien.

- Når vi var ude at købe ind og ikke kunne finde en parkeringsplads, så sagde de: Vi tager handicappladsen – vi har jo Lotte med! Det sårede mig, når de sagde den slags.

Dukkehus-terapi

I dag står dukkehuset i Lotte Jensens hyggelige, lille lejlighed på Nørholm Kollegiet i Herning, som udover hende huser kaninen Nuser, der løber frit rundt, når hun er hjemme.

Lotte er 32 år, og dukkehuset er gennem årene udvidet med mange "tilbygninger", så det i dag breder sig langs soveværelsets endevæg og helt rundt om hjørnet. I de mange detaljerede rum lever Lotte sig ind i den næsten perfekte dukkefamilies verden.

- Det er en slags terapi for mig, hvor jeg kobler fra. Jeg får rigtig mange ting ud på den måde, fortæller hun.

For Lotte har levet et hårdt liv. Det er ikke bare hende, der har uddelt lussinger. Hun har selv været offer for vold og overgreb gennem mange år.

Hun er fuld første gang som 8-årig. Og da hun bliver ældre får alkoholen følgeskab af hash, speed, heroin og kokain. Hun løber fra livet og forsøger et utal af gange at gøre en ende på det. Med piller, pistol og hængning. Første selvmordsforsøg er i teenageårene.

- Min mor og jeg var uvenner, så jeg boede midlertidigt hos nogle venner. Jeg var ked af det – træt af det hele – så jeg

tømte et glas Panodil, men lod glasset stå fremme. De fandt det, før jeg døsede hen. Jeg forsøgte at stikke af, men de holdt mig fast. Det var et råb om hjælp.

Efterskole åbner ny verden

Lotte vokser op på Fyn. Hun går i en almindelig børnehaveklasse, men som hun siger:

- Der kunne jeg ikke være. Jeg bankede alle, fordi jeg blev mobbet.

I stedet kommer hun i en specialklasse på Ejbyskolen i Odense. Det er heller ikke nogen udpræget succes.

- Jeg lærte ikke noget og kunne ikke koncentrere mig. En af de andre stjal en walkman og mange andre ting fra min taske, og lærerne røg og drak i klassen. Skolen kunne ikke lide min mor, fordi hun skældte ud, og det gik ud over mig. En stor del af skoletiden legede jeg med Lego, fortæller Lotte.

Da hun er 14 år, tager moren hende ud af skolen. I stedet får Lotte to år på Egeby Efterskole ved Otterup.

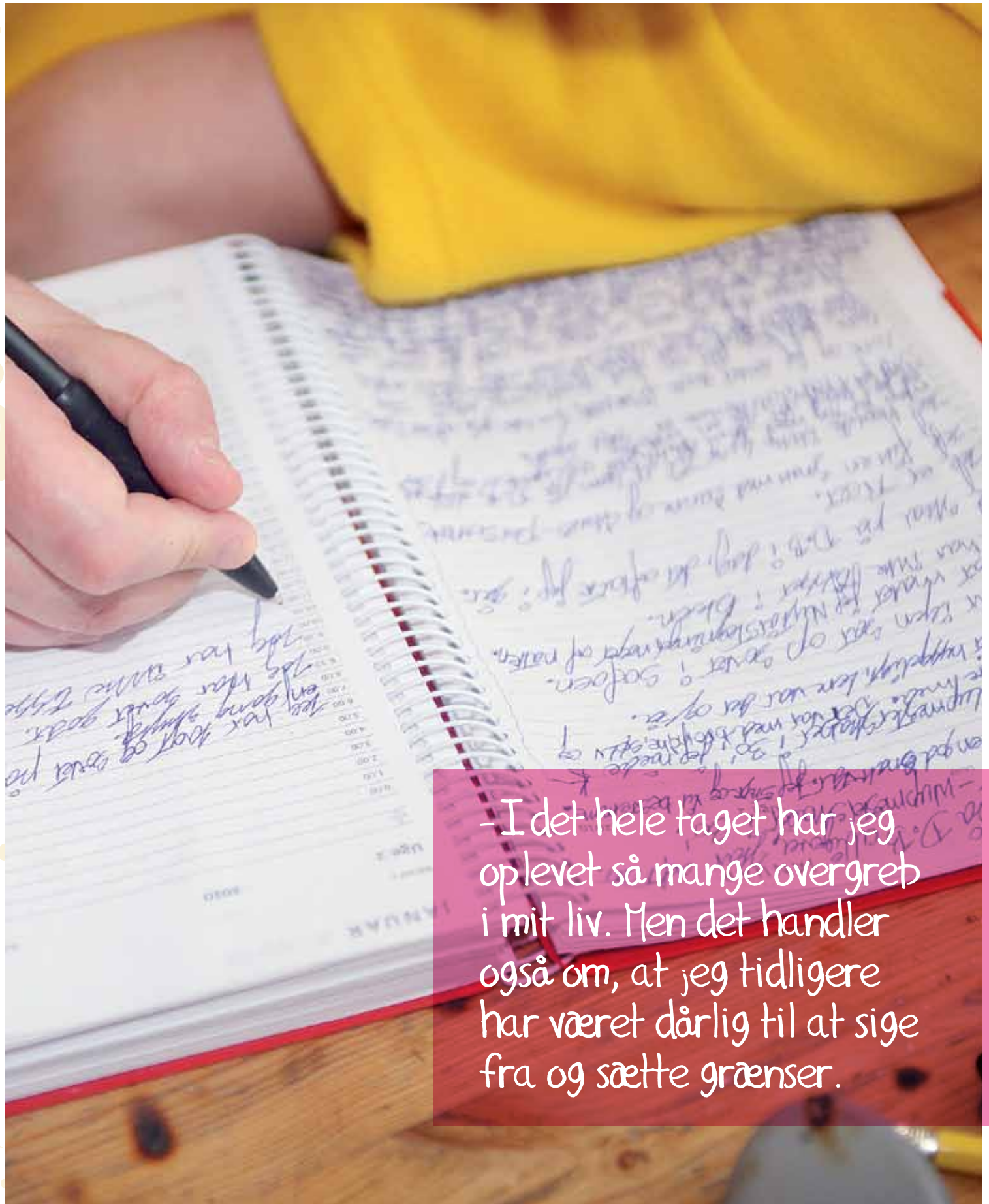
- Jeg var rigtig glad for at være der – især det første år.

Lotte lærer at læse og skrive. En helt ny verden åbner sig – hun kan for eksempel pludselig skrive et helt brev. Hidtil har moren været nødt til at meddele sig med små billedserier, hvis hun skulle overlevere beskeder til Lotte.

Mange års dagbøger er i dag et af de håndgribelige beviser på nytten af skrivefærdighederne. Tætskrevne kalenderblade med sirlig, mikroskopisk skrift dokumenterer, hvad Lotte oplever og tænker.

Efter efterskolen kommer hun et år på husholdningsskole i Vejle. Hun trives ikke særlig godt og kommer også i slagsmål med en af de andre elever undervejs.

Da året er omme, flytter hun tilbage til Fyn, hvor hun først er på en produktionskole og siden kommer i praktik i først en børnehave og siden en vuggestue. Hun kan godt lide arbejdet med børnene, men oplever, at det lidt for tit er hende, der hænger på praktiske opgaver som fejning og oprydning.

-I det hele taget har jeg oplevet så mange overgreb i mit liv. Men det handler også om, at jeg tidligere har været dårlig til at sige fra og sætte grænser.

- Gennem hele mit liv har jeg skreget på hjælp. Men der er ikke nogen, der har hørt mig.

Turer med vennerne

Som 18-årig flytter Lotte hjemmefra. Moren og hun skændes om alt.

- Jeg gad ikke høre på det mere, fortæller hun.

Så Lotte flytter op til kæresten Søren i Horsens og får en beskyttet stilling som køkkenassistent på et plejehjem.

- Det var fint nok, men jeg havde mange fraværsdage.

Lotte har fået kørekort samme år, og pjækdagene bruger hun på at farte land og rige rundt.

- Jeg kender folk i hele landet, fordi jeg har boet så mange steder. Jeg samlede dem op undervejs, og vi turede på de lokale værtshuse. Vi kørte derudad med fuld musik og vinduerne nede. Jeg var træt af mit liv og flygtede fra mig selv.

Lotte ryger på bistand og får sin første abort.

- Søren ville ikke have barnet. Det var heller ikke ham, men hans mor, der tog med mig på hospitalet. Han var røv og nøgler. Han slog mig også. Næsten alle mine kærester har været voldelige. Det er et familiemønster...

Psykisk terror

Lottes misbrugsproblemer tager for alvor fart, da hun er omkring 21 år.

- Min mor og hendes kæreste, som var pusher og narkoman, sad i fængsel, og min søster var træt af at have mig boende, så hun smed mig af på banegården i Middelfart.

Her møder Lotte en mand, hun i dag betegner som en farlig psykopat. Han bliver hendes kæreste. Kort efter bliver Lotte gravid.

- Jeg ville rigtig gerne have et barn, men jeg tænkte mig ikke om, siger hun.

Sønnen Emil kommer til verden i 2000. Tre måneder efter fødslen kaster Lotte håndklædet i ringen.

- Jeg havde det psykisk rigtig dårligt og kunne ikke overskue at tage mig af ham. Det var ikke ordentligt planlagt. Min kæreste var tyve år ældre end mig, misbruger og havde siddet i fængsel i mange år. Han kørte psykisk terror på mig og bankede mig. Jeg følte ikke, jeg duede til noget som helst, siger hun.

- Det var rigtig hårdt at aflevere Emil, men jeg vidste, det var den rigtige beslutning. Han bor hos en plejefamilie i Grenå.

Overfald udløser dom

De kommende år forsøger Lotte af flere omgange at bryde med kæresten, men hun ender altid med at flytte tilbage, selvom hun vantrives i forholdet. Kæresten gør også, hvad han kan for at fortælle hende, at hun ikke kan finde ud af noget uden ham. Selvværdet er i bund og hendes liv et kaos.

En dag i 2005 slår det klik, og Lotte overfalder en person. Hvad der præcis sker, har hun ikke lyst til at fortælle, men efter et års varetægtsurrogat på Bakkebo - en afdeling under Sødissbakke i Mariager - får hun en dom til anbringelse for vold af særlig farlig karakter.

- Jeg har virkelig fortrudt det. Men jeg kunne bare ikke styre det, siger Lotte.

De næste to år er hun på Bakkebo. Hun har det skidt. Så skidt, at hun sætter et af sine mest radikale selvmordsforsøg i værk. Lotte betaler en anden beboer 3.000 kroner for at skaffe den pistol, der en gang for alle skal gøre en ende på hendes liv. Men han snyder hende. Lotte bliver indlagt på det psykiatriske hospital i Aalborg. Efter indlæggelsen flytter hun ind i et botilbud. En vikar på stedet sexmishandler hende og bliver efterfølgende dømt.

- I det hele taget har jeg oplevet så mange overgreb i mit liv. Men det handler også om, at jeg tidligere har været dårlig til at sige fra og sætte grænser. Jeg har fundet mig i alt for meget gennem årene, siger hun.

- Gennem hele mit liv har jeg skreget på hjælp. Men der er ikke nogen, der har hørt mig. Der er aldrig nogen, der har taget mig alvorligt, før jeg kom her på Nørholm Kollegiet.

Det er et år siden, at Lotte flyttede ind. Og mange af hendes tidligere pædagoger vil helt sikkert have svært ved at kende den nye Lotte.

- Jeg har forandret mig rigtig meget. Før råbte og skreg jeg og smed rundt med tingene. Men i dag har jeg fundet en helt ny ro. Jeg har tillid til persona-

let og ved, at de lytter til mig. Og jeg har lært at snakke om tingene, før jeg handler. Jeg er ikke frustreret på samme måde som før, siger Lotte, der også går til psykolog i dag.

'Jeg tror på mit liv'

På hånden skinner en forlovelsesring fra Ole, som Lotte har kendt i halvandet år. Ham mødte hun i Svendborg under et af sit livs utallige springture - denne gang fra botilbudet Hedegaard ved Skjern.

Drømmen er, at Lotte og Ole en dag kan få deres eget hjem i Svendborg

- Jeg vil stadig have brug for støtte udefra, men det vil betyde rigtig meget, hvis vi havde vores eget. Så kunne Emil komme på weekend hos os og måske også på ferie engang, siger Lotte.

Det er et år siden, hun sidst rørte hash, og de hårde stoffer ligger endnu længere tilbage.

- Jeg har ikke engang lyst til at drikke mere. Førhen dulmede jeg alle problemerne med alkohol. Med alt det, jeg har oplevet, er det faktisk et mirakel, at jeg stadig er i live og ikke sidder og laller på en eller anden psykiatrisk afdeling. Men jeg tror på mit liv nu, siger Lotte.

Udover sin udviklingshæmning lider hun af borderline, og det betyder, at hun nemt kan tage nogle gevaldige følelsesmæssige rutscheture. Bølgerne er blevet knap så voldsomme i det år, hun har været på Nørholm, men hun skal stadig blive bedre til at tro på sit eget værd og i det hele taget passe på sig selv.

Fire dage om ugen er hun i dagsbeskæftigelse på Nørholms gård lige uden for Herning, hvor hun bruger en stor del af tiden på at male billeder.

Lotte ser sin søn to timer hver femte uge. Før dommen mødtes de en gang om ugen. Hun glæder sig til, at dommen bliver lempet, så de igen kan få mere tid sammen.

- Men Emil skal ikke tilbage og bo hos mig. Jeg ved godt, at jeg ikke kan give ham det, han har brug for. Han er i en rigtig god plejefamilie. Emil har fået det, jeg ønskede som barn. Han skal have de muligheder, jeg aldrig fik.